

Tạp Ghi 7 Meo

(Những mẩu chuyện vui buồn thường ngày của một vài thân hữu trao đổi qua vi thư)

7 th.2, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Nháy nháy

Sorry anh Hùng, tôi nhận được check của anh "hình như" từ trước Tết, nhưng cất vào 1 chỗ để chờ thêm checks mà tôi expect sẽ nhận, rồi đi cash một lần. Chính cái "cất một chỗ" này làm tôi quên bẵng luôn. Bây giờ anh nhắc tôi mới nhớ. Mà cũng không nhớ chắc đã nhận lúc nào, nên ở trên tôi mới viết *hình như nháy nháy*. Anh còn nhớ cái từ ngữ khó nghe "*nháy nháy*" này không ?

7 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA) : Nháy nháy

Không. Tôi có nghe thấy tiếng "nháy nháy" này bao giờ đâu. Nó là cái gì vậy? "Nháy nháy nhớ nhớ" như tôi với "cô hàng xóm" thì tôi biết, còn nháy nháy không thôi thì không biết, họa chăng là lúc ban đầu khi tôi mới quen. Nay thì tôi giải đoán thêm "nhớ nhớ" vào rồi thì tôi không nghĩ tới "nháy nháy" nữa. Phải vậy không? Nếu không phải vậy thì xin chịu. Tôi thấy anh cũng bí hiểm lắm...

7 th.2, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Nháy nháy

Tôi đang phân vân không biết có nên viết ra đây là "Anh lại vờ rồi." Bởi vì sau 1975 anh còn ở lại với VC mấy năm. Tôi không viết thẳng như vậy mà còn phân vân vì tôi không sure là anh có đi bị tù cải tạo không và nếu có thì tù bao lâu. Nếu anh có bị tù cải tạo mà lại không biết "nháy nháy" là gì thì đúng là "anh lại vờ rồi."

"Nháy nháy" là từ ngữ của VC mà khi nghe lần đầu (và vài lần sau đó) tôi cứ ngỡ ngàng (giống như anh đang [vờ] bây giờ). Mãi sau mới hiểu nó là "*mở, đóng ngoặc kép*" tiếng Anh là *double quote*. Khi viết "hình như", tại VC sẽ đọc là "hình như nháy nháy."

Hội đó trong tù cải tạo mà anh "*nhớ nhớ*" thì chắc chắn là anh sẽ vào năm *conex* mà *ngó ngó* qua mấy cái khe hở thôi.

7 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA) : Các con số 6 và 9.

Anh Dũng ơi, bây giờ thì tôi hiểu "nháy nháy" rồi.

À này, tôi sức nhớ thêm vài mẩu chuyện về con số 69 và 96 :

Con số 69 : Vào đời nhà Đường có Võ Tắc Thiên, người đàn bà "đứng hàng đầu" của những người đàn bà Trung quốc từ cổ chí kim. Võ Tắc Thiên là người đứng đầu thiên hạ về mọi mặt, kể cả tài giỏi, độc ác và dâm dăng. Bà ta là người lên ngôi Hoàng đế đầu tiên của nhà Chu (Võ Chu) sau khi tiếm đoạt ngôi của nhà Đường. Bà ta đăng quang vào ngày 9 tháng 9, năm 690. Những con số 69 định mệnh và kỳ diệu. Khi Võ Tắc Thiên lấy Đường Thái Tôn mới có 14 tuổi mà đã làm ĐTT mê đắm và khuynh đảo triều đình và chiếm đoạt ngôi vua thì quả thật tài giỏi và ghê gớm thật. VTT quyền uy trong 50 năm và làm vua được 15 năm. Nói về những người đàn bà Trung quốc thì có nhiều nhân vật lịch sử thật phi thường. Người đàn bà tài giỏi nào trong lịch sử TQ cũng đi kèm theo cái bệnh "dâm quá độ." Không biết có định lý nghịch đảo nào áp dụng chung là "người dâm thì tài giỏi" không nhỉ? Còn số 69 thì sao? Một con số dành cho người "tài giỏi"?

Con số 96: Không phải con số ngoảnh mặt đi mà lại là quay mặt vào của nhóm người gọi là "Nhóm 96." Nhóm 96 là nhóm người VN vượt biên, trong cơn bão táp, chiếc thuyền vượt biên sắp chìm thì may mắn gặp một chiếc tàu của Đại Hàn và được chiếc tàu này cứu. Nhóm 96 người này được đưa về Đại Hàn. Nhưng người thuyền trưởng chiếc tàu này bị đuổi việc, sau đó làm nghề đánh cá. 19 năm sau, Nhóm 96 này tìm gặp lại được người thuyền trưởng ân nhân này và cùng nhau tuyên dương người thuyền trưởng này tại Nam Cali năm 2004. Tên vị thuyền trưởng này là Jeon, được nhiều báo chí Mỹ nhắc tới và ca tụng. (Tài liệu này lấy từ cuốn Hồi ký "Tám Lòng Biển" của Nguyễn Hùng Cường, xuất bản năm 2007.)

Đây là những con số kỳ diệu và có những câu chuyện kỳ diệu kỳ liên quan đến với những con số ấy.

8 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA) :
Các con số 6 và 9.

Hai con số 6 và 9 theo ông Kim Định, trong cuốn Kinh Hùng Khải Triết, cũng mang một triết lý văn hóa thời Hùng Vương cơ đấy. Ông ta chứng minh con số 3 đúng vai trò rất quan trọng trong triết lý Việt cổ. Mà 6 và 9 là bội số của 3 nên hai con số 6 và 9 cũng có một chỗ đứng quan trọng trong triết học văn hóa của ta từ thời Hùng Vương.

Ngay trong văn hóa Trung hoa con số 6 và 9 cũng có một vị trí nhất định trong nền triết học Tàu. Tô Đông Pha cũng có viết :

*Dành dành sáu cảnh Phật trên rừng,
Xương bồ chín đốt tiên trên đá.*

Tô Đông Pha quy con số 6 cho Phật và quy số 9 cho tiên.

Hồi tôi đi Hàng châu bên Tàu tôi có đi trên đoạn đường đó. Tô Đông Pha xây đập đê cắt ngang Hồ Tây (West Lake) khi Tô Đông Pha làm quan tại đó. Con đê này được gọi là đê Tô Đông Pha.

Anh thấy những con số của thời xưa nó cũng mang nhiều ý nghĩa lắm. Hẳn là con số 69 cũng có lý do riêng của nó mà kết hợp thành.

Nếu anh đã đọc Kinh Hùng Khải Triết của Kim Định thì chắc anh đã nhận thấy giá trị của những con số này mà các cụ ta xưa có nhiều khi đã đặt tên, đặt số cho những địa danh hay sự việc không phải là ngẫu nhiên hay vu vơ, như chúng ta đôi khi tưởng là như thế, mà nó đưa vào một triết lý rất sâu xa. Ông Kim Định chứng minh không ngẫu nhiên mà các cụ ta lại đặt tên núi *Ba vì*, *Tam đảo*, hay sông *Nhị hà*, mà nó được dựa trên một triết lý của thời Việt cổ.

Nếu tìm hiểu về hai con số 6 và 9 chắc còn nhiều điều hấp dẫn lắm. Tỷ dụ như tại sao ta lại có “*cửu đỉnh*” ở Huế mà lại không phải là “*bát đỉnh*”? Tại sao nhà dưới quê ta lại là 3 gian hai chái mà lại không phải cách sắp xếp khác đi được.

Ông Kim Định đưa ra một trường hợp là có một người ngoại quốc chuyên nghiên cứu về văn hóa VN, ông ta thấy “*ngũ hồ*”, mà lại sắp đặt ba con ở trên, hai con ở dưới. Hỏi ai cũng không biết lý do tại sao vì người ta không nắm được triết lý của hai con số 2-3. Đây là những điều mà ông Kim Định nói. Tôi quả thật không có ý kiến gì thêm. Hai con số 69 tách ra thành 6 và 9 thì nó còn mang ý nghĩa đầy hấp dẫn và kỳ diệu nữa hay không thì tôi không biết...

11 th.2, 2009 – Lê Quan Tâm (Worcester, MA) :
Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine

Năm nay, ngày Valentine vào ngày Thứ Bảy, và thời đại ngày nay là thời đại vũ trụ hiện đại hại điện. Ngày trước đó là ngày Thứ Sáu 13, là ngày xzui xzèo. Mời các bạn giải khuây đôi chút bằng cách xem 2 videos sau đây:

1- Video về Cô nàng vui ngày Valentine bằng cách bay lên vũ trụ gặp người yêu bị lạc nơi này và ca hát vui vẻ mong ước chàng yêu trung thực
<http://www.youtube.com/watch?v=hMhPSxL2er4>

2- Video về Cô nàng gặp xzui vào ngày Thứ Sáu 13, nhớ lại trò chơi bắn súng Bắn Bắn với bạn thời thơ ấu, sau đó lớn lên 2 người yêu nhau, nhưng nay người yêu đã ra đi không một lời dối trá, không một lời từ giả (video này gồm 3 phần tiếng Pháp, tiếng Việt và tiếng Anh).
http://www.youtube.com/watch?v=FovF_h-D02Y

Các bạn chỉ cần bấm vào links trên đây để xem videos. Mong các bạn vừa vui và không "xzui" trong những ngày tới!

11 th.2, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine – Từ giả dối trá

"... người yêu đã ra đi không một lời dối trá, không một lời từ giả ..."

Anh Tâm ơi, Người yêu ra đi không một lời từ giả, nhưng không một lời dối trá là câu chuyện tình có hậu (happy ending) đẹp quá rồi.

Không từ giả mà dối trá mới là "phiền" và đáng được lãnh 2 phát "bang bang" :-))

11 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA):
Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine - Từ giả dối trá

Anh Dũng ơi, Chưa xem video được ... tuy nhiên đọc thư anh tôi xin gửi đến anh một đoạn trong bài hát "Kiếp Đam Mê" của Duy Quang:

*Tôi xin người cứ gian dối
Khi tôi hỏi người cũng yêu tôi
May ra còn một chút tình vui
Khi cơn mưa mùa đông đang đến
Tôi xin người cứ gian dối
Nhưng xin người đừng lìa xa tôi...*

Nói dối để làm vui lòng nhau thì đâu cần đến "bang, bang." Đôi khi nói thật mới cần "bang bang" ... Nói dối dễ thương lắm chứ, cứ như chú Cuội nói dối chị Hằng vậy. Cao điểm của nói dối là "chối." Chối lại càng dễ thương hơn nói dối nữa. Nó là sự

tổng hợp hài hòa của nhiều yếu tố mâu thuẫn; nó có khi cường điệu, dứt khoát nhưng nó vẫn chứa đựng những cái "ôm ờ." Ngồi nghe người nói dối hay chối thì bao giờ cũng đem đến cho ta một **cảm giác thoải mái** nếu ta biết được người nào đó đang nói dối hay chối với ta.

Nói dối là yếu tố cần thiết trong tình yêu. Khi hết nói dối thì chỉ còn nước **xa nhau** hoặc **lấy nhau** mà thôi. Nói dối thì được nhưng "lừa" thì không...

11 th.2, 2009 – Nguyễn Thu Hoa (Dallas, TX) :

Tình Yêu Gian Dối - Người yêu đã ra đi không một lời từ giả

Nghe quý Anh nhắc đến chuyện gian dối trong tình yêu qua bài **Kiếp Đam Mê** nên tôi chuyển bài hát này đến quý Anh Chị nghe để xem tình yêu gian dối trong đây có cần phải "Bang Bang" không nha.

Nhưng cho dù có "Bang Bang" hay không thì cũng xin cảm ơn Anh Tâm, Anh Dzũng, Anh Hùng đã đề xuất nên đề tài Tình Yêu khá thi vị để xoa dịu bớt những đau buồn mất mát của thdlvnhn chúng ta vừa qua. Và với đề tài Tình Yêu thì có biết bao điều để nói, để bàn luận. Vì đã sống trên cõi đời này thì mấy ai mà không có người yêu, nhưng khi người yêu ra đi không một lời dối trá, không một lời từ giả thì quả thật là đáng nhận lãnh hai phát "Bang Bang" lắm đó.

Sở dĩ tôi nói như thế là vì chính tôi đây cũng đã từng gặp cảnh người yêu ra đi không một lời từ giả và tôi đã tặng cho người ấy cả một tràng đại liên đó thôi, hahaha. Để tôi kể cho các Anh Chị nghe nha:

Nguyên là cách đây 6 năm tôi có một người yêu, ban đầu thì người yêu của tôi đơn sơ, đạm bạc lắm, nhưng dần dà tôi chăm lo, săn sóc, trau chuốt nên người yêu của tôi tiến bộ hơn, lịch sự hơn; do đó chúng tôi rất là ý hợp tâm đầu, lúc nào cũng kề cận bên nhau một ngày 6, 7 tiếng đồng hồ và một tuần 7 ngày như vậy. Thế mà dùng một cái, tự nhiên có một kẻ xa lạ hung tợn nhảy xổ vào cái tổ ấm đang ngập tràn hạnh phúc của chúng tôi, hấn quây phá tung hoành cứ như nơi không người ấy. Tôi tìm đủ hết mọi cách để tống cổ hắn đi, vẫn không được, trái lại hắn còn làm tiêu tan biết bao là tài sản quý giá do tôi dày công xây dựng suốt nhiều năm qua. Cuối cùng, tôi quyết định giết hắn và dĩ nhiên là phải thủ tiêu luôn cái tổ ấm của mình, thế là vô hình chung người yêu của tôi cũng đội nón ra đi mà không một lời từ giả, không một lời dối trá !!!

Do vậy, khi nghe Quý Anh bàn thảo về Tình Yêu khá sôi nổi nên tôi cũng xin góp một chút về người yêu không chân dung của tôi, một người yêu cuối đời mà tôi tìm thấy được sau bao năm miệt mài tìm tòi học hỏi. Tuy tôi có buồn thật, nhưng qua những bàn luận về Tình Yêu của Quý Anh, tôi cũng được một chút an ủi là Tình Yêu vẫn luôn luôn đẹp và dễ thương cho dù nó đã cao bay xa chạy.

Chuyện kể có hơi dài dòng nhưng hy vọng cũng góp được một chút thư giãn cùng quý Anh Chị nhân ngày Lễ Tình Yêu năm nay.

11 th.2, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA): Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine - Từ giả dối trá #2

Anh Hùng ơi, Đầu cần phải coi video mới "bàn loạn" được. Tôi cũng chưa coi [xin lỗi anh Tâm vì mở ra thấy nó dài hơn 9 phút thì hơi "dội"], chỉ "bàn loạn" từ câu giới thiệu của anh Tâm "... người yêu đã ra đi không một lời dối trá, không một lời từ giả ..." Anh đem "Kiếp đam mê" ra làm dẫn chứng, thì tôi chịu thua liền, nhưng tôi chỉ đồng ý với anh một nửa thôi. Trong câu anh Tâm dùng chữ "dối trá", từ ngữ kép này gồm có 2 phần, "dối" và "trá." Dối như chú Cuội thì chắc tôi cũng dối hàng chục hay hàng trăm lần [nhiều quá không nhớ] nhưng "trá" thì không ỏn đâu anh Hùng ơi.

Tôi thuộc rất ít lời nhạc, thơ thì chịu, ngoại trừ những biến thể của bài "Hai sắc hoa ti gôn." Đại khái như "Nếu biết rằng em đã lấy chồng, Anh về tắm gội với xà bông ..." Không thuộc, không nhớ, nên tôi muốn hỏi lại anh bài "Kiếp đam mê" câu đầu viết là "gian dối" hay "gian dứu"? :-))

NT Dzũng (người luôn luôn đi sau "hùng")

11 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA):

Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine - Từ giả dối trá #2

... Tôi nhớ trước đây, hề có vấn đề gì "vui vui" trên THDL email này thì tôi thường thấy anh Di, chị Thu Hoa, chị Sương Lam, chị Hương Cao... cùng tham gia. Xin các anh chị trả lời anh Dũng dùm tôi với.

Anh Dũng hỏi hai chữ trong bài hát "KDM" ấy là "gian dối" hay "gian dứu." Trước khi được các anh chị cho ý kiến thì tôi xin cứ tà tà trả lời anh Dũng như thế này trong khi chờ đợi ý kiến chung cuộc của các anh chị đóng góp cho vui.

Lại câu chuyện của ngôn ngữ đây rồi. Ngôn ngữ thì nó uyển chuyển lắm, dùng sao cho tiện, và dùng sao cho mọi người cùng hiểu như nhau là

được. Ấy thế, trong ngôn ngữ còn có những trường hợp hiểu sao cũng được, hiểu sao cho *có lợi cho mình* (như *gian dối* hay *gian dối* chẳng hạn) tùy theo từng hoàn cảnh và tùy theo từng trường hợp sử dụng và hiểu ngôn ngữ ấy. Thí dụ như những bức thư viết không bỏ dấu chẳng hạn, hiểu sao cho có lợi, hiểu sao cho “hồ hởi phần khởi” thì hiểu. Đâu có ai bỏ tù vì hiểu lầm đâu, đâu có ai bỏ tù vì hiểu vợ vào đâu. Khi hiểu lầm để trở thành hành động mới là đáng nói đấy...

Xin gửi đến các anh chị một trích đoạn của một câu chuyện vui vui như sau. Hiểu nó thế nào thì tùy các anh chị.

“Anh ơi! Ba ma em không có nhà, em đang coi quan, den ngay đi anh, muon lam roi, tien the mua bao moi nhe, o nha toan bao cu... Ma thoi không can mua bao dau, em vua mat kinh roi, không nhìn được nua anh oi, den ngay đi, muon lam roi...”

(Anh ơi! Ba má em không có nhà, em đang coi quán, đến ngay đi anh, muộn lắm rồi, tiện thể mua báo mới nhé, ở nhà toàn báo cũ... Mà thôi không cần mua báo đâu, em mất kính rồi, không nhìn được nữa anh ơi, đến ngay đi, muộn lắm rồi...)

11 th.2, 2009 – Trần Tuấn Kiệt [Đăng Thị Tuyết Mai] (Houston, TX) : Giải trí cuối tuần nhân ngày Valentine - Từ giả dối trá #2

... một đoạn trong bài hát "Kiếp Đam Mê" của Duy Quang :

*"Tôi xin người cứ gian dối
Khi tôi hỏi người cũng yêu tôi
May ra còn một chút tình vui
Khi cơn mưa mùa đông đang đến
Tôi xin người cứ gian dối
Nhưng xin người đừng lìa xa tôi...."*

Xin góp ý kiến cho vui : Trong bài hát thì là **gian dối**, không phải **gian dứ**, vì hai động từ kép này có nghĩa khác nhau. Gian dứ là không thật thà, lừa gạt nhau. Gian dứ là hành động có dính líu, lén lút qua lại với nhau. Ở bài hát này chỉ có thể là "Gian dứ" vì nhằm diễn tả và thi vị hóa một nỗi niềm hy vọng mong manh, như thể là: *Anh hãy nói yêu em đi, dù chỉ bằng lời nói không thật, em sẽ thấy dễ chịu hơn là anh lìa xa em.*

Thiệt là mùi tận mạng!

12 th.2, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Chuyện về người tình ra đi

Cảm ơn anh Kiệt đã giải thích sự khác biệt giữa "gian dứ" và "gian dối."

Có lẽ tôi cũng quen biết người tình của chị Thu Hoa. Có phải tên anh ấy là Phong Châu không? Nếu đúng thì tôi biết rõ tính tình anh ta và nhận biện hộ cho anh trong vụ này. Anh ấy tuy ra đi không một lời trần trối, nhưng anh ta không dối trá đâu. Chị vẫn thường "gõ" lên đầu anh ta mà, làm sao anh ta dám dối trá :-))

Chuyện anh ra đi chỉ là bất khả kháng, vì mắc phải một *vi khuẩn* độc hại. Nếu anh ta không ra đi, cứ lẩn quẩn bên chị, sẽ làm chị phát điên lên đấy. Tuy nhiên tôi tin rằng rồi đây, gặp đúng thầy đúng thuốc, bệnh sẽ dứt, anh ta sẽ trở về và chị thấy "con tim vui trở lại" với người tình không chân dung đó. Tên anh là Phong Châu nhưng chị thường gọi tắt là PC, có đúng không ?

À, chị học bắn súng ở đâu vậy? Chị viết trong mail là đã bắn cho anh ta một tràng đại liên mà sao chẳng có viên nào trúng cả. Chị nên đến trường đòi lại tiền đi. :-)))

Anh Hùng trước đây cũng có một người tình tên Phụng Các, cũng bỏ anh ra đi, anh Hùng âm thầm tiễn biệt. Tôi nghĩ đó cũng là nhờ anh Hùng không đi chơi với anh Hồ bao giờ, mà anh ấy chỉ thường kéo tôi đi đằng sau thôi. Tất nhiên là chỉ những lúc nào cần làm oai thì anh Hùng mới cho tôi đi theo thôi (để thành Hùng Dũng mà), còn những lúc cần riêng tư anh ấy chỉ đường cho tôi đi vào trường *Dũng Lạc*. Nhưng anh Hùng là người tốt với bạn bè, anh ấy biết trong Dũng Lạc có động Thiên Thai nên mới đẩy tôi vào.

13 th.2, 2009 – Nguyễn Giu Hùng (San Jose, CA) : Chuyện về người tình ra đi

Anh Dũng ơi, đúng như chị Thu Hoa nói, anh đã trở thành luật sư giới rồi đấy. Với tôi thì anh lại có tài đặt tên hoa mỹ như nhà văn nữ Quỳnh Dao với Liêu Quốc Nhĩ vậy. "Dũng Lạc" là nơi nào vậy? Tôi đã dẫn anh tới đó lần nào đâu? Quanh quần chung quanh tôi chỉ có mấy "*cô hàng xóm*." Tôi chỉ có mỗi thằng em tên "*Hục*" lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau. Tên nó xấu xí nhưng lại được việc, chăm chỉ, cần mẫn lắm. Nghe nói có lắm cô theo.

Chị Thu Hoa ơi, chị đừng bao giờ cho "*người ngoại quốc*" vào nhà (anh Dũng, anh Thuần đã cảnh cáo nhắc nhở như thế nhiều lần). Cứ người Việt mà giao du, dính vào "*bọn ngoại quốc*" là dễ "*bị*" lắm.

Tôi cũng thế đấy, nó vào nhà cứ đi vòng vòng, nó dẫn tôi đi như nhà của nó, tôi không thể không theo, theo tới mỗi tay, muốn đuổi nó đi cũng không được, muốn chạy ra khỏi tay nó cũng không xong. Cuối cùng nó “đốt” nhà tôi. Giao du với người Việt ta thì hiền lành hơn. Chị nhớ nhé, chị đừng giao du với “người ngoại quốc”, đừng cho chúng vào nhà, tên Jack, tên Bob là đuổi đi ngay. Tài sản quý giá thì chị nhớ cho vào kho, cất một chỗ an toàn. Đừng tin vào sự chung thủy của người tình, khỏe đấy, lần ra chết đấy, chưa kể nó già bệnh hoạn triền miên. Tôi đã có người tình mới, tên HP, đẹp, khỏe và nhanh hơn nhiều, sức chứa thì xài đã đời luôn.

Mất, còn là chuyện của Trời đất mà, “*người tình*” cũng vậy. Nhân ngày lễ Valentine và Xuân sắp về tôi xin gửi chị bài thơ của Thiền sư Mãn Giác do Thượng tọa Tâm Châu dịch để bày tỏ chút chia sẻ về sự ra đi của “người tình” và tài sản của chị. Mọi sự đến đến đi đi như chuyện “huyền” của Trời đất vậy.

*Xuân đi lưu lại cánh hoa rơi
Xuân tới trăm hoa nở nụ cười
Thế sự thoáng qua rồi mất biển
Đầu xanh đã điểm nét sương rồi
Có đâu Xuân lại, hoa tàn mãi?
Đêm trước, sân cười một nhánh hoa.*

Chúc chị sớm tìm lại được người tình cũ, nếu cần thì kiếm người tình mới như tôi. Tài sản thì đành quên đi vậy...

12 th. 3, 2009 – Hương Cao (Calgary, ALB, Canada): Ông Đồ Già

Chị Thu Hoa, Sáng nay ngồi nghe bài thơ chị gửi mà ngậm ngùi. Em lại thăm 2 chữ “vô thường.” Không có gì trường tồn cả. Ông Đồ bị đẩy lùi, những bước cho một mẫu người mới khác, thăm nhuan nền văn minh mới nhưng vẫn giữ được những tinh túy của văn hóa cũ. Thời gian sẽ gạn lọc. Chỉ mới 60 năm. Thăm gì với 1.000 năm nô lệ cùng với hơn 100 năm đô hộ. Vậy mà hồn dân tộc vẫn tiềm ẩn, đợi thời cơ để ngóc đầu dậy. Em tin tưởng như vậy.

Em nghĩ ngày xưa khi Trần Hưng Đạo viết “Hịch Tướng sĩ” chắc ông cũng đau lòng thấy có một số người thay gươm dao bằng cựa gà, nhưng em cũng lại nhìn thấy Nguyễn Trãi trong “Bình Ngô đại cáo” rằng nước Nam ta anh hùng hào kiệt thời nào cũng có. Em vẫn tin tưởng những Đầm Dạ Trạch, những Lý Bôn, Khúc Thừa Dụ v.v... là những mầm mống cho Ngô Quyền dựng nước.

Vì vậy, những loại như “Chợ hoa Hà nội” hay “ông Đồ” bị xua đuổi, theo em cũng chỉ là hiện tượng của mặt nổi. Còn mặt chìm của băng sơn mình chưa thấy. Nếu sống mà chỉ nghĩ và thấy chợ hoa Hà nội hay ông Đồ già như thế này thì chắc hết ... hy vọng. Nhưng em còn thấy chập chờn trong những hình ảnh này là một Lê Thị Công Nhân, Nguyễn Văn Đài, Cha Nguyễn văn Lý, Thầy Huyền Quang, Thầy Quảng Độ, v.v... và v.v... Và em nghĩ đến Đầm Dạ Trạch. Cuối cùng chúng ta vẫn có một Ngô Quyền, rồi Lý Công Uẩn, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi... Đời này tiếp đời kia, hồn Việt vẫn giữ được, tuy có chút đổi thay, là chuyện đương nhiên.

Em lại nghĩ tới cái áo dài ngày nay gài nút tay mặt mà mỉm cười. Đó cũng là một thay đổi nhẹ nhàng vì dân Việt là dân “Tả nhậm” (cài nút áo bên trái). Từ đời nọ sang đời kia, sự biến đổi không ai thấy cả. Nhưng có hề gì, nó không giống cái xường xám là đủ rồi. Nó phô ra được sự khác biệt giữa cái áo dài và xường xám là đủ rồi. Vậy là hồn Việt vẫn còn tiềm ẩn trong cái áo dài. Với em, quá đủ.

Ông Đồ bị bức bách nhưng hồn nước sẽ tiếp nổi trong những thế hệ mới. Em tin như vậy. Cám ơn ly cà phê sữa buổi sáng của chị.

18 th. 3, 2009 – Hương Cao (Calgary, ALB, Canada): Vài phương thuốc trị bệnh đơn giản nhưng hiệu nghiệm

Chị Thu Hoa, Mấy ngày trước có người gửi em phương thuốc “Nhai dầu mè.” Đọc thì thấy chẳng mất gì cả mà cũng không làm hại thân mình nên em thực hành ngay. Mới mấy ngày nên không biết kết quả ra sao ???!!!

Đôi khi mình cứ nhắm mắt làm theo nếu xét thấy không hại gì cả. Như vụ ăn cá Orange Roughy vậy. Em ăn thiếu điều muốn ói vì phải ăn 2 pound một lần, 2 ngày liên tiếp. Chúa ơi, thấy mặt xanh mặt vàng lấp loáng nhưng chỉ là “thắng quẹt” vì cholesterol chẳng những không hạ mà lên mới chết chứ!!! Đó là vì tin “thuốc tiên” nên ăn uống thoải mái. Kết luận: cholesterol thì kiêng ăn là phương pháp hữu hiệu nhất. Hi! Hi! Hi! “*Tai nghe thắng quẹt trong dinh, Quẹt năm bảy cái lại rình về Tàu. Mang qua nước Á, nước Âu, Nước Mĩ lại ép lấy dầu phơi khô!!!*”

Lại đề chân người khác mà xoa dầu nóng. Có hề gì đâu thoa ngoài da, không bôi đắp dầu cũng bôi đắp đuôi. Xin gửi bài “Nhai dầu mè” để quý vị “Ngâm cứu.”

18 th.3, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Thấy vậy mà không phải vậy

Chị Hương Cao ơi, Ha! ha! ha! Thế là tôi có thêm đồng minh trong hàng ngũ nạn nhân của cá Orange Roughy. Ngoài những cảm tưởng chị Hương Cao đã tả khi ăn cá, tôi xin bổ túc thêm kinh nghiệm cá nhân khi ăn cá tôi đã phải cố tưởng tượng mình đang ở trong trại tù cải tạo, thèm khát chất tươi. Khi có bạn hỏi tôi "Ăn nó thế nào mà ông tả nghe ghê vậy" tôi bèn lấy thí dụ ngày xưa còn nhỏ uống dầu cá (dầu gan cá thu) đáng sợ thế nào thì bây giờ ăn Orange Roughy còn "ớn lạnh" hơn gấp bội. Khi uống dầu cá chỉ cần nhắm mắt nhắm mũi nuốt ực một cái rồi về 1 viên cơm nóng nuốt trôi [không nhai] là xong. Còn đằng này phải ăn nguyên 1.5 lbs trong suốt bữa ăn. Trong khi có một thân hữu đã thu được kết quả rất khả quan, về phần tôi cholesterol của tôi không suy suyển.

Cách đây mấy hôm tôi cũng nhận được bài "*Phương thuốc thần kỳ : nhai dầu mè, chỉ nhai dầu mè.*" Thấy cái tựa đề kỳ kỳ (giống như lời đối thoại đôi khi ngây ngô trong các phim Hong kong, chuyên âm tiếng Việt) : "dầu" là chất lỏng, chỉ có thể uống hay súc miệng thôi chứ làm sao "nhai" được. Tôi lần theo cái link trên tài liệu, vào internet tìm hiểu, té ra đó chỉ là "quảng cáo" của hãng "*Youthing Strategies*" chuyên bán sản phẩm chế tạo từ mè !

Kết luận : *Thấy vậy mà không phải vậy!*

19 th.3, 2009 – Hương Cao (Calgary, ALB, Canada) : Thấy vậy mà không phải vậy

Anh Dũng, Đúng là tìm được đồng minh. Tuy nhiên anh ở Mỹ, việc mua cá Orange Roughy dễ hơn Canada nhiều lắm. Muốn ăn cá này tôi phải qua Mỹ. Anh thấy cái giá tôi phải trả cho việc ăn cá này mắc thế nào???!! Vậy mà tôi vẫn bò qua Mỹ để thử. Đó là vì tôi vốn tin thiên nhiên sinh ra vạn vật thì cũng dưỡng vạn vật nên ai bày điều gì xét không thấy có thêm độc hại của hóa chất là tôi thực hành ngay. Ví như Pascal tin Chúa vậy.

Ở đây thuốc men, bác sĩ, không tốn tiền nhưng tôi rất ít uống thuốc tây. Đau bụng ư? Đâm một ít gừng, bỏ vào trà nóng, uống vào. Trời lạnh ư? Trong túi lúc nào cũng có vài lát gừng, bỏ vào miệng nhai, trừ tà khử độc. Hi! Hi! Hi! Rồi sả, rồi hành v.v... và v.v... Thuốc Nam ta không tệ đâu. Cứ thử đi thì biết.

Tôi lại tự nghĩ ra phương thuốc xoa bóp mỗi khi đau lưng. Rượu+gừng+quế ngâm vài tháng, xoa

lưng, xoa khớp. Con tôi mê tít loại rượu này lắm vì nó đau lưng, cứ ra vào nhà thương miết. Có ngày tôi nói : Giờ đến phiên mẹ. Tôi xoa cho nó, tối hôm đó, bỏ sang phòng tôi nhờ xoa tiếp. Ba ngày sau hết đau lưng. Nhưng không phải bệnh đau lưng nào

cũng lành. Tùy bệnh.

Ý tôi muốn nói là đây. Một vị thuốc không phải ai cũng hợp. Còn tùy theo cơ thể của mỗi người. Vì vậy không phải cá OR không trị được cholesterol cho anh Dũng, cho tôi, mà không trị được cho tất cả mọi người. Vì vậy ai chỉ gì tôi cũng làm theo.

Mấy chục năm trước đã có người bày tôi xoa dầu nóng ở lòng bàn chân trước khi đi ngủ, người này chỉ nói với tôi, đỉnh đầu là nơi tiếp nhận khí, bàn chân là nơi thoát khí. Thoa vật gì nóng (ngay cả ớt) vào lòng bàn chân thì tà khí sẽ bị trục ra. Có gì hại đầu mà không thử ? Nếu người mình nhiều tà khí, đuổi ra được thì càng tốt chứ sao. Thế là trời VN nóng bức, mỗi tối trước khi đi ngủ tôi xoa chút dầu Nhị thiên đường vào 2 lòng bàn chân rồi ngủ. Trời sẵn nóng, nóng thêm một chút có sao đâu.

Vậy nếu phương thuốc được chỉ dẫn, mình trị không lành không có nghĩa là không có người lành. Nếu tôi nói tôi uống nước tiểu 10 tháng mà dứt bệnh suyễn cho đến nay là 30 năm, có ai tin không? Chắc chắn là không tin. Nhưng đó là sự thật.

Tây y chữa ngọn, nhưng đông y, đôi khi bứt luôn cả gốc như đã bứt gốc chúng bệnh suyễn của tôi. Chỉ nhờ ... nước tiểu!!!

4 th.10, 2009 – Nguyễn Văn Toại (Bethesda, MD): Miền Trung trở thành Venice

Tôi ở Huế đã lâu, cứ đến mùa Trung Thu là có mưa dầm dề, hàng tuần, đôi khi thành lụt và nhiều lúc lại thêm bão. Lụt và bão lớn thì có người chết, nhiều khi là thằng bạn ở nhà quê xa, hàng ngày lên Huế học, đi về hàng ngày. Nhà tranh yếu, ngay dòng nước lớn, bị cuốn trôi đi...

Bây giờ nhìn lại cảnh này, giống hệt những năm 1950s. Nửa thế kỷ rồi mà mình vẫn còn xây nhà gần các đường nước cuốn mạnh khi ngập, nhà xây vẫn èo ọt. Lại thêm có nạn đốn gỗ lậu, tàn phá cây cối nhiều rất nhiều vùng trong rừng núi Trường sơn. Khi có mưa dầm, nước lũ cuốn xuống đồng bằng mạnh hơn nhiều và chảy xoáy rất nhanh.

Huế cách dãy núi cao (Trường sơn) chỉ 4.5 miles và cách cửa biển Thuận an chỉ có 7 miles. Khi nước cuốn về từ đỉnh núi cao, người dân không có

thì giờ để chuẩn bị. Chính phủ chưa có chương trình chống lụt và ngừa lụt. Không lo chinh đồn gì. Tiên đoán thời tiết còn quá tệ. Đại học Huế có trường Kỹ sư Thủy điện (hydropower engineering) mà không thấy nghiên cứu và đề nghị gì từ 40 năm nay.

4 th.10, 2009 – Hương Cao (Calgary, ALB, Canada) : Hội An trở thành Venice

Sư huynh ơi, Những người miền Nam có thể kinh ngạc vì cảnh này nhưng người Trung như tiểu muội thì chẳng kinh ngạc chút nào. Ngay Nha trang của chúng ta, ngày xưa còn bé, hàng năm bọn tiểu muội vẫn phải tụ họp lại đi ... cứu lụt, lại còn bỏ ra những ngày nghỉ, bung thùng lặc quỳên, gõ cửa từng nhà xin áo quần để cứu trợ đồng bào bão lụt. Những ngày ấy, nay nghĩ lại sao như nghe chuyện đời xưa. Bây giờ thì chỉ có thể nhìn ... hình, và bắt lặc.

Ngày xưa, những tan hoang sau bão lụt còn có những bàn tay thân ái chìa ra, ngày nay thì sao ?

Sáng nay có đôi chút rảnh rỗi, ngồi gõ lóc cóc để thấy mình còn ... thờ. Hi! Hi! Hi! Mong sư huynh và các anh chị vẫn khỏe mạnh và có thì giờ gõ lóc cóc cho tiểu muội... đọc và ... xem.

Năm 53, Huế có một trận lụt kinh hồn, nước tràn luôn vào đường Trần Hưng Đạo, ông chủ của tiểu muội còn kẹt trong thành, khi mướn được thuyền vào cứu ông thì ông đã đứng trên nóc nhà, nước gần ngập đầu !!! May bà nội tiểu muội tới hôm trước nghe hơi gió, có chút nghi ngờ, đã khăn gói ra nhà tiểu muội, nếu không làm sao leo lên nóc nhà như ông chú được !!!

Đúng là *Trời hành cơn lụt mỗi năm*. Sao dân ta khổ vậy? Trời không thương dân, chính quyền cũng không thương dân, vậy biết sống thế nào đây ?

13 th.11, 2009 – Nguyễn Trọng Dzũng (Livermore, CA) : Bạn có biết?

Danh sách THĐLVNHN trên Bản tin số 28 có 528 thân hữu gồm 112 nữ và 426 nam, thống kê như sau:

(1) Vùng cư ngụ :

- Hoa kỳ : 346 thân hữu,
- Gia nã đại : 76 thân hữu,
- Úc châu : 53 thân hữu,
- Âu châu : 49 thân hữu,
- Á châu : 3 thân hữu,
- và Phi châu : 1 thân hữu.

Trong số 50 tiểu bang Hoa kỳ, 27 tiểu bang có thân hữu cư ngụ.

- Tiểu bang có đông thân hữu nhất là California 184 người. Riêng vùng phía Nam California có 104 thân hữu, với trên 50% cư ngụ tại Quận Cam (Orange County).
- Texas có 42 thân hữu, với 75% sinh sống tại thành phố Houston.
- Miền Đông Hoa Kỳ có 53 thân hữu. Riêng vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn (Maryland và Virginia) có 26 thân hữu.
- Những tiểu bang sau đây chỉ có 1 thân hữu cư ngụ : Iowa, Kansas, Michigan, Missouri, North Dakota, và Utah.

Tại Canada, thân hữu tập trung đông nhất tại tỉnh bang Quebec (35 người), kế đến là Ontario (23 người). 2 tỉnh bang cực Đông, Nova Scotia và New Brunswick mỗi nơi chỉ có 1 thân hữu cư ngụ.

Tại Úc châu, tiểu bang New South Wales (NSW) có đông thân hữu nhất (21 người), kế đến là Victoria (VIC) 15 người và Queensland (QLD) 12 người.

Tại Âu châu có 31 thân hữu sinh sống tại Pháp, 8 thân hữu ở Vương quốc Bỉ. Anh quốc, Hoà Lan và Hy Lạp mỗi nơi có 1 thân hữu sinh sống.

(2) Họ và tên :

- Có 180 thân hữu họ Nguyễn, 59 thân hữu họ Trần, 43 người họ Lê, 23 người họ Phạm, 19 người họ Võ.
- Có 12 thân hữu tên “Hùng”, 11 người tên “Hoa”. “Đức”, “Hoàng” và “Thành” mỗi tên có 8 người, 7 người tên “Thu”, “Mai”, “Minh” và “Phương” mỗi tên có 6 người.

Những tên sau đây, mỗi tên có 5 người : “Anh” , “Nga”, “Nghĩa”, “Ngọc”, “Phúc”, “Quang”, “Thịnh”, “Thọ”.

Và không có ai tên ... “Hiền”.

20 th.11, 2009 – Đinh Công Nghĩa (Irvine, CA): “Lễ” của nước Việt (*đức kết từ liên mạng*)

Từ Công muốn đầu tư, mở rộng việc kinh doanh buôn bán ở nước Việt, mới thỉnh ý kiến Không Từ.

Không Từ bảo: “*Nếu người nước Việt biết giữ Lễ, thì có thể làm ăn, buôn bán với họ được.*”

Bèn sai thầy Từ Hạ sang nước Việt để điều tra xem “Lễ” ở bên đó thế nào. Từ Hạ vâng lời giắt

theo một ít bạc rồi khăn gói ra đi. Lặn lội hàng tháng trời mới đến địa giới nước Việt. Đêm đầu tiên ngủ ở khách điểm, Từ Hạ cẩn thận nằm gói đầu lên hành lý. Vậy mà sáng dậy, thấy đầu mình đang gói lên một... bao cỏ, còn gói hành lý thì đã vĩnh biệt thầy từ lúc nào.

Từ Hạ bèn gọi chủ khách điểm đến hỏi: “Nước Việt lắm kẻ trộm thế hay sao?”

Chủ khách điểm tỉnh bơ trả lời: “Ngài mất một gói hành lý, lớn không hơn cái gói, nặng bất quá vài cân. Chỉ cần nửa tên trộm cũng khuân đi được, huống hồ phải tốn đến một tên. Vậy mà ngài đã vội kết luận rằng nước Việt lắm kẻ trộm? Một người mang danh học trò của Khổng Tử như ngài mà không sợ bị thiên hạ chê là hồ đồ ư?”

Từ Hạ cứng lưỡi, đành ngậm ngùi chịu mất gói hành lý. Đêm hôm sau. Đang ngủ, bỗng có một kẻ bịt mặt lên vào tận giường, dí dao lên cổ thầy đòi nộp toàn bộ số bạc trong người. Từ Hạ sợ nguy đến tính mạng, đành móc hết nộp cho nó. Sáng ra, Từ Hạ lại mời chủ khách điểm đến.

Rút kinh nghiệm hôm trước, lần này thầy hỏi: “Nước Việt vẫn còn một tên kẻ cướp hay sao?”

Chủ khách điểm thân nhiên trả lời: “Ngài chỉ là một anh học trò bạch diện thư sinh, lại dím dỏ thất thủ từ nơi xa đến, nom chẳng có gì nổi bật. Chắc cũng không phải hạng phú quý gì. Người nước Việt xưa nay tuy được tiếng là người hơi tiền giỏi nhất thiên hạ. Song chắc gì đã có nhiều kẻ biết ngài giắt theo tiền bạc trong người. Ấy thế mà ngay đêm thứ hai, đã có kẻ cướp mò đến hỏi thăm. Chứng tỏ trước mặt, sau lưng ngài không lúc nào thiếu kẻ cướp. Vậy mà ngài cho rằng cả nước Việt chỉ còn một tên? Trình độ suy luận của ngài nông cạn như thế, không sợ mang tiếng là dài lưng tốn vải ư?”

Từ Hạ ó người, xấu hổ đến nỗi không nói lại được câu nào. Đành lủi thủi chuồn vội ra khỏi địa giới nước Việt. Rồi thầy vừa đi đường vừa xin ăn, mấy tháng sau mới về tới nước Lỗ, tình cảnh thực thê thảm. Về tới nhà rồi, Từ Hạ đợi mấy hôm sau mới dám vào ra mắt Khổng Tử. Trước tiên thầy tạ lỗi về chuyện đi không thu được kết quả gì, sau đó kể lại chuyện xảy ra, như có ý muốn thanh minh, hy vọng nhận được vài lời an ủi. Không ngờ Khổng Tử nghe xong lại tỏ ra mừng rỡ.

Ngài gật gù khen: “Ta lại thấy chuyến đi của ngươi có kết quả tốt đấy. Kẻ quân tử chớ nghĩ đến chuyện mất của. Việc ấy chứng tỏ người nước Việt

rất biết giữ Lễ. Nước Việt quả không hổ là con cháu Ngu Thuấn. Một nước ở xa Trung nguyên như thế, mà vẫn biết giữ Lễ. Điều đó thật đáng tự hào, thật đáng tự hào...”

Từ Hạ tròn mắt kinh ngạc, không hiểu Khổng Tử khen thế là nghĩa làm sao. Thầy có ý hơi bất mãn, không phục.

Bèn thắc mắc: “Kẻ học trò này vừa bị trộm, vừa bị cướp. Lại còn phải dòng tai nghe gã điểm ấy uốn ba tấc lưỡi, leo lên cái lỗ mồm. May còn mang được cái thân thừa về đây, chưa đến nỗi chết đói chết khát dọc đường. Thế mà Phu Tử không thềm động lòng xót thương lấy một tiếng, lại còn khen nước Việt biết giữ ‘Lễ’? Kẻ ngu này thật chẳng hiểu ra làm sao cả.”

Câu nói của Từ Hạ không ngờ làm cho Khổng Tử nổi giận. Ngài bật đứng lên khỏi ghế, trở tay mắng:

“Sao mà đầu óc người u tối, lại cố chấp làm vậy. Một nước có lắm kẻ cướp như nước Việt, mà vẫn biết ăn trộm trước, rồi sau đó mới ăn cướp. Phàm xử việc mà không nóng vội, lại có thứ tự, lớp lang như thế, chẳng phải “Lễ” là gì? Giả sử nó làm ngược lại, ăn cướp ngay đêm đầu tiên, thì đến đêm sau, người còn cái gì để cho nó ăn trộm nữa?”

Lời bàn:

Đau quá! Nhưng mà đúng đấy, vừa đúng cái thực trạng của Việt lại vừa đúng cái không khí, thần thái đối xử của xứ văn minh (Trung nguyên) với man di (Việt). Nó biết Việt là “ngoại hạng” rồi nên cần phải có một chuẩn mực riêng mới xét nổi. Tự hào ôi nước Việt!

Cái hay nhất của truyện này là nhân vật chủ quán, nó là nhân vật thuần Việt hay là “Việt xịn.” Nó trâng tráo, ngụy giả, nhưng lại có lối biện luận (mà các bậc túc nho - trừ chính thầy Khổng tử) khó cãi của cái giống “cùn.” Lý không thông nhưng cũng lập lý, tự tin như ai. Ô hô...

24 th.11, 2009 – Đình Công Nghĩa (Irvine, CA):
Làm quan (đúc kết từ liên mạng)

Khổng Tử rời nước Lỗ đến nước Vệ. Ngài cùng các học trò ở nhờ trong phủ quan đại phu nước Vệ là Cừ Viên. Người nước Vệ nghe tin, nhiều kẻ tìm đến khẩn lễ với Cừ Viên, xin được làm học trò Khổng Tử.

Cừ Viên hỏi: “Chẳng hay các người muốn học Phu Tử để làm gì?”

Đám kia trả lời: “Chúng tôi học để làm quan.”

Cừ Viên bảo: “Bình sinh ta nghe nói Phu Tử chỉ dạy làm người, chưa hề nghe nói Ngài dạy làm quan bao giờ. Phu Tử từng bốn ba khắp thiên hạ, cũng chưa gặp một người nào muốn học làm quan. Nay các người đòi hỏi một việc chưa hề có tiền lệ như thế, đâu ta thân đứng ra nói, chắc gì Phu Tử đã nhận lời.”

Đám kia liền năn nỉ: “Áy, chính vì thế mà nước Vệ ta xưa nay luôn tự hào là một dân tộc độc nhất vô nhị. Ai ai cũng không thèm làm người, chỉ chăm chăm muốn làm quan. Chúng tôi vẫn biết Khổng Tử khi làm quan cũng không được bề trên tín nhiệm cho lắm. Chẳng qua là dao sắc không gọt được chuôi đáy thôi. Song làm thầy thì lòng lấy thiên hạ. Phu Tử dạy vua còn được, huống hồ chỉ dạy làm quan. Ngài cứ đứng ra nói hộ chúng tôi. Biết đâu Phu Tử sẽ chẳng vì nể ngài mà nhận lời. Sau này chúng tôi học xong sẽ ra làm quan, kiếm được bổng lộc, phú quý, nhất định không quên ơn ngài.”

Cừ Viên bắt đắc dĩ phải vào gặp Khổng Tử, nói lại yêu cầu của bọn người nước Vệ kia, đề nghị Khổng Tử hãy vì họ mà mở lớp dạy làm quan. Quả nhiên Khổng Tử vừa nghe nói đã vội đưa hai tay lên bịt chặt tai lại, lắc đầu ra hiệu từ chối.

Đến lượt Cừ Viên phải năn nỉ: “Làm người với làm quan thì có gì phân biệt? Vậy thì dạy làm người với dạy làm quan chắc cũng không khác nhau là mấy. Thiết tưởng với kiến thức của Phu Tử, việc đó cũng chẳng khó khăn gì. Hay là Phu Tử cứ thử dạy họ một phen xem sao.”

Khổng Tử nhả nhận bảo: “Khâu này xưa nay chỉ dạy làm người. Tuy chẳng lạ gì việc làm quan, song làm người với làm quan là hai việc khác nhau xa lắm, không thể ví với nhau được. Vì thế, dạy làm người tất có chỗ khác với dạy làm quan. Đó là điều mà một kẻ làm thầy như Khâu này không thể tùy tiện bịa đặt hay đẩy được.”

Cừ Viên hỏi: “Khác ở chỗ nào?”

Khổng Tử bảo: “Dạy làm người mà không đến nơi đến chốn thì học trò khó có thể thành người. Song dạy làm quan thì chẳng cần đến nơi đến chốn mà học trò vẫn có thể thành quan. Đó là chỗ khác nhau căn bản. Từ xưa tới nay vẫn vậy.”

Cừ Viên lại hỏi: “Thế từ nay về sau thì thế nào?”

Khổng Tử bảo: “Càng những đời sau càng như vậy. Thiên hạ rồi sẽ đến lúc, khối kẻ chẳng cần học

hành gì, hoặc học giả vờ, mà vẫn có thể làm quan, thậm chí làm quan to, rất to...”

Cừ Viên nghe nói thì trợn mắt tỏ vẻ không tin. Thế rồi chợt nghĩ ra điều gì, bèn nhún vai mà năn nỉ: “Đã vậy Phu Tử cứ nhận lời dạy họ đi. Đẳng nào cũng thế rồi. Họ có học đến nơi đến chốn hay không thì cũng thế thôi, Phu Tử xem ra chả mất gì.”

Lúc bấy giờ đang có Tử Lộ đứng bên cạnh. Tử Lộ thấy thế cũng lên tiếng: “Nước Vệ vô đạo đã bảy tám chục năm nay. Kẻ sĩ rất một lũ hèn hạ, đội đít đội tròn chính trị, đã tham lam như chó, lại kiêu ngạo, càn rỡ. Kẻ làm dân vì bị tuyên truyền, nhồi sọ từ tám bé thành ra mê muội, suốt đời chỉ biết tin theo những sự dối trá. Nay quan đại phu đã có ý như vậy, âu cũng là một cơ hội để Phu Tử chứng tỏ cái đạo lý của mình. Nếu không thế, chẳng lẽ người quân tử lại có thể khoanh tay ngồi nhìn lũ vô đạo hoành hành hay sao?”

Khổng Tử bảo: “Ta không phải không biết đến điều đó. Song chính trị nước Vệ bây giờ sở dĩ tồn tại là nhờ bám vào một thứ học thuyết lưu manh. Vua quan nước Vệ vì thế sợ đạo lý như kẻ cướp sợ người ngay. Ta nương thân ở đây cũng đã là một cái gai trong mắt họ rồi. Nay lại còn đem đạo lý ra dạy nữa, thì có khác gì mắng vào mặt họ. Họ ngăn gì mà không sai quân đến bắt ta, khoá miệng ta lại... Nếu không thì cũng vu vạ cho ta, đặt điều bôi xấu ta, hoặc thuê du côn ném đất ném đá vào nhà ta... Không khéo vạ lây cả đến quan đại phu đây thì làm thế nào?”

Tử Lộ vẫn cố thuyết phục: “Không đi đường thẳng thì đi đường vòng, không giảng trực tiếp thì giảng xa xôi. Phu Tử cứ nhận lời đi, rồi tìm cách nào đó mà dạy cho họ. Miễn sao những kẻ cầm quyền không có cơ gì để bắt lỗi Phu Tử là được rồi.”

Khổng Tử phản vì nghe Tử Lộ thuyết đến thế thì cũng động lòng quân tử, phản vì nể Cừ Viên quá, bèn nhận lời. Cừ Viên cả mừng, liền ra tuyên được ngay một trăm kẻ hăng hái. Lập tức sai chuẩn bị một phòng thật lớn, kê đủ trăm chiếc ghế rồi định ngày khai giảng.

Trước hôm khai giảng, Khổng Tử thân đến xem xét. Ngài chê phòng lớn quá, lãng phí. Chỉ yêu cầu dọn cho một phòng bé bằng nửa, kê vừa đúng 50 chiếc ghế thôi. Cừ Viên cứ phải nhát nhát làm theo mà không hiểu ý Khổng Tử định dạy bằng cách nào.

Đúng ngày khai giảng, 100 kẻ xin học tề tựu đông đủ. Không Tử thông thả đi đến, dẫn theo cả Tử Lộ. Ngài ghé tai Tử Lộ bảo cứ như thế, như thế ... Tử Lộ bèn cầm danh sách, đọc từ trên xuống dưới, lần lượt 50 người vào ngồi kín các ghế. Tử Lộ tiếp tục gọi kẻ tiếp theo.

Thấy thế, 50 kẻ còn lại thắc mắc: *“Ghế đã hết rồi. Vậy mà thầy cứ gọi tiếp thì chúng tôi ngồi vào chỗ nào?”*

Tử Lộ bèn trở vào 50 kẻ đang yên vị trong phòng bảo: *“Chẳng phải vai họ vẫn còn trống đấy là gì?”*

Năm mươi kẻ còn lại hiểu ngay ra thấy khoái quá, lập tức nổi nhau chen vào, cứ thế lần lượt trèo lên vai những kẻ vào trước. Rốt cuộc, cả trăm người đều có chỗ ngồi. Yên vị xong đầu đầy, Không Tử khoan thai bước lên bục, ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt lại rồi ung dung... đánh một giấc. Phía dưới, những học trò phải cõng trên vai kẻ khác lúc đầu vì hăng hái nên chưa cảm thấy gì. Song càng về sau càng thấy nặng, như phải đeo trên cổ một khối đá ngàn cân. Dần dần không thể chịu nổi, người nào người nấy mặt mũi đỏ gay, sùi cả bọt mép, xương sống như muốn rời ra, hai vai tê dại. Những kẻ ấy muốn gào lên mà không dám, sợ thầy quở, đành cứ phải ỳ ỳ chịu đựng. Thế rồi cũng đến lúc sức lực có hạn, không giữ lễ nổi nữa, lần lượt từng người, từng người một gục xuống, làm cho những kẻ ngồi trên cũng ngã giúi ngã giúi, va vào nhau brou đầu

mê trán. Cả năm chục chiếc ghế gãy đổ liềng xiềng. Lớp học biến thành một đồng người, ghé ngổn ngang.

Bấy giờ Tử Lộ mới vào. Thầy ra lệnh cho những kẻ ngồi trên dời chỗ cho kẻ ngồi dưới, kẻ ngồi dưới lại trèo lên trên, rồi sắp xếp lại trật tự, tiếp tục chờ nghe giảng. Phía trên bục, Không Phu Tử vẫn ngưng thần nhập định, dường như còn lâu Ngài mới ra khỏi giấc nồng. Chẳng mấy chốc thì tình trạng lại diễn ra y như trước, lại ngã giúi ngã giúi, ghé ghiếc lại đổ liềng xiềng. Lớp học một lần nữa biến thành đồng người ghé lộn xộn. Bấy giờ Không Tử mới từ từ mở mắt ra. Ngài đứng dậy, rũ mạnh tay áo một cái, đoạn quay người bước ra cửa đi thẳng một mạch. Kết quả suốt cả buổi, Ngài im thin thít, không hề hé răng lấy nửa tiếng.

Cừ Viên thấy Không Tử đã trở về phòng, liền chạy đến hỏi: *“Bài giảng hôm nay thế nào?”*

Không Tử bảo: *“Xong rồi.”*

Cừ Viên tròn mắt kinh ngạc: *“Chẳng lẽ học làm quan... nhanh đến thế hay sao?”*

Không Tử bảo: *“Làm quan cốt ở chỗ phải biết thế nào là kẻ làm dân. Nay chỉ trong vòng một buổi, họ đã tự cho nhau ném mùi của kẻ làm dân rồi. Khâu này cần gì phải giảng thêm câu nào nữa.”*

Nhiều Thân Hữu